

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **Ing. P. L.**, nar. **...** bytem **...** zast. Mgr. Janem Kozákem, advokátem, se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2 proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2 o náhradu škody a nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši **...** Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 830.000 Kč, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 48 103 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jana Kozáka, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenu dne 24.4.2015 ke zdejšímu soudu domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že proti žalobci bylo na základě usnesení Policie ČR ÚOKFK SKPV Odbor korupce a ochrany zájmů EU, 2. oddělení,

čj. [redacted] ze dne 4.9.2012 zahájeno dle § 160 odst. 1 trestní řízení pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 3 zákona, který měl způsobit škodu ve výši 78.670.000,-Kč. Proti tomuto usnesení byla podána stížnost, která byla dne 19.10.2012 zamítnuta jako nedůvodná. Dne 8.1.2014 byl po seznámení se s obsahem trestního spisu podán návrh na zastavení trestního stíhání, ten zůstal bez odezvy. Dne 30.1.2014 byl Obvodnímu soudu pro Prahu 4 doručena obžaloba, dne 9.2.2014 byl ze strany obhajoby podán návrh na předběžné projednání obžaloby, který obsahoval v zásadě shodnou argumentaci jako předběžné podání. Na základě uvedeného návrhu došlo ze strany soudu k vydání usnesení čj. [redacted] dne 6.3.2014 a trestní stíhání žalobce bylo pro skutek uvedený shora trestní stíhání žalobce jako nepřipustné zastaveno. Proti tomu podal státní zástupce stížnost, která byla usnesením MS v Praze čj. [redacted] dne 25.4.2014 zamítnuta. Předmětné usnesení bylo potvrzeno a je pravomocné. Ve zmíněném trestním řízení si žalobce s ohledem na složitost předmětné věci zvolil dva obhájce a to JUDr. Víta Širokého a JUDr. Taťanu Kozákovou. Žalobce dále uvedl, že ve shora uvedeném trestním stíhání spatřuje titul nezákonného rozhodnutí, na základě kterého mu přísluší náhrada škody a nemajetkové újmy. Co se týká náhrady škody, ta spočívá ve vynaložených nákladech na právní zastoupení, co se týká nemajetkové újmy, zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2290/2007, kdy je třeba zvažovat veškeré dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jako způsob dosavadního života, celková délka omezení svobody, povaha trestní věc, pro kterou byl stíhán, délka trestního řízení apod. Dále odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Žalobce uvedl, že je osobou dosud netrestanou, s dobrou pověstí, slušným společenským postavením, který v rámci svého zaměstnání dlouhodobě zastává vysoké manažerské pozice, přičemž pro výkon těchto pozic je podstatná jeho dobrá pověst a od ní odvíjející se důvěra nadřízených a obchodních partnerů. Ze strany orgánů činných v trestním řízení docházelo opakovaně k návštěvám žalobcovy domácnosti, pracoviště, společenských akcí pořádaných žalobcovým zaměstnavatelem, přičemž zároveň byli ze strany těchto orgánů kontaktováni žalobcovy nadřízení, kolegové, obchodní partneři, rodinní příslušníci. O celém trestním stíhání byla pravidelně a podrobně informována široká veřejnost. Po dobrovolném dostavení se na Policii byl žalobce zadržán z důvodů obavy, že se bude skrývat, ačkoliv se nikdy před orgány činnými v trestním řízení neskrýval. Žalobce byl ohrožen citelnou trestní sazbou. Trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu, které byly namítány obhajobou od samého počátku trestního řízení. Trestní stíhání mělo zásadní negativní vliv na žalobcův rodinný život, pověst, dobré přátelské vztahy, jakož i možnost karierního růstu u současného zaměstnavatele, kde měl zastávat funkci jednatele, ale v důsledku trestního stíhání od tohoto záměru zaměstnavatel upustil. Žalobce tak požaduje částku 1.000.000,-Kč, jako náhradu nemajetkové újmy.

K výzvě soudu dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. pak měl žalobce doplnit právě jednotlivé zásahy do jednotlivých sfér jeho osobnosti a to i dle rozhodnutí NSČR sp. zn. 30 Cdo 461/2015 a 30 Cdo 1747/2014. Doplnění na základě shora uvedené výzvy potom žalobce ze dne 22.11.2015 k nemajetkové újmě odkázal opět na shora uvedená rozhodnutí NS, co se týká konkrétních zásahů uvedl, že žalobce i nejbližší rodina byli vystaveni novému stresu a to opakovaně k zahájení trestního stíhání, takové psychické zátěži, která vážně ohrozila jejich soukromý život. Žalobce se [redacted] v zaměstnání byl [redacted]

pracovních úkolů, s velkým vypětím dokázal plnit náročné služební povinnosti, spolu s manželkou se přestali po tuto dobu stýkat s řadou přátel, neboť neměli dostatek sil vysvětlovat, proč je žalobce stíhán. Obě dcery čelily značným pochybnostem o slušnosti a bezúhonnosti otce. Dcera, která v té době byla studentkou [REDAKCE] byla atakována mnohými spolužáky, bylo jí vytykáno, že má otce kriminálního, neboť žalobce byl osobou velmi známou v oboru [REDAKCE] který dcera studovala. Žalobce na tomto místě zdůrazňuje, že veškeré psychické strádání své rodiny způsobené jeho trestním stíháním pociťoval a pociťuje jako své vlastní. Dále uvedl, že z důsledků trestních stíhání vynaložil značné finanční prostředky, byl nucen si opakovaně půjčovat peníze, to pro něj bylo jednak ponižující, jednak se to velmi odrazilo na způsobu, jakým žalobce společně s rodinou mohli trávit volný čas. Žalobcová rodina obvykle trávila každoročně minimálně dva týdny na letní zahraniční dovolené, minimálně jeden týden na zimní zahraniční dovolené, také pravidelně navštěvovali kulturní a společenské akce, úměrné žalobcovým pravidelným příjmům. Nic z toho však nebyl žalobce schopen financovat. Musel omezit kulturní aktivity. Žalobce dodává, že částka [REDAKCE]-Kč, kterou skutečně vynaložil na náklady obhajoby v souvislosti s trestním stíháním měla zcela zásadní vliv na shora uvedené skutečnosti. Dále uvedl, že ke dni 5.11.2015 na naléhání NBÚ byl odvolán z funkce [REDAKCE] a dále společnosti [REDAKCE]. Co se týká délky řízení uvedl, že předmětné řízení trvalo 21 měsíců, ovšem 17 měsíců připadlo na přípravné řízení, přičemž trestní řád stanoví pro skončení tohoto typu přípravného řízení standardní lhůtu tří měsíců v § 167 odst. 1 TR. Odvoláním z funkce prokuristy byl prokázán negativní vliv trestního stíhání na jeho profesní život. S ohledem na dopad negativní publicity, které se žalobci v souvislosti s předmětnou kauzou dostalo, nemůže být pochyb o nenávratném poškození a dobré pověsti. Dále odkázal na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, kde shledal shodu se svou kauzou s tím, že v uvedené věci dospěl NS ČR ohledně zadostiučinění ve výši 150.000,- Kč.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, dále uvedla, že projednání žádosti došlo ke dni 20.10.2015. Žalovaná nároku na náhradu majetkové újmy vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutím vyhověla ve výši [REDAKCE]-Kč, u nároku na poskytnutí zadostiučinění v penězích shledala jako dostačující konstatování porušení práva a omluvu. Dále popsala průběh trestního stíhání žalobce. Co se týká samotné náhrady škody spočívající v nákladech obhajoby u JUDr. Taťany Kozákové byly shledány účelně vynaložené náklady právě ve výši 43.477,72 Kč. Nebyly jako úkony právní služby s nimi související účelně vynaložené náklady přiznány: stížnost proti odměně ustanovenému obhájci a návrh na předběžné projednání byl přiznán jako poloviční úkon procesní povahy. Návrh obsahoval stejnou argumentaci jako předchozí návrh na zastavení trestního stíhání. Co se týká stran nákladů na druhého obhájce a to dr. Širokého, zde žalovaná náklady nepřiznala, neboť jako účelně vynaložené náklady obhajoby považovala pouze vynaložené náklady na jednoho zástupce. Co se týká nemajetkové újmy, řízení nebylo déletrvajícím, skončilo zastavením po podání obžaloby, žadatel nebyl stíhán vazebně. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že proti žalobci probíhalo souběžně od roku 2011 další trestní stíhání pro trestné činy přijímání úplatků a pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku. Tvrzený zásah do rodinné a pracovní sféry žalobce nijak neprokazuje. Dále odkázala na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, kde medializace prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu nelze přičítat

k tíži státu, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře. Dochází zde k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která vinu zakládá či zvyšuje.

Soud I. stupně rozhodl rozsudkem čj. 15 C 64/ 2015 – 183 ze dne 11.3.2016 a žalobci nepřiznal finanční odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu. Městský soud v Praze k podanému odvolání shora uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil v rozsahu požadavku na odškodnění ve výši 1.000.000 Kč zpět k dalšímu řízení s tím, že konstatování porušení práva není dostatečným prostředkem nápravy. Nejvyšší soud dovolání žalované proti uvedenému rozhodnutí odmítl.

Soud se tak zabýval pouze požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení PČR o zahájení trestního stíhání.

Mezi účastníky bylo nesporné a soud má za prokázané po provedeném dokazování ze spisu PČR [redacted] průběhu trestního stíhání žalobce a to tak, že dne 6.8.2012 došlo zahájení úkonu trestního stíhání vůči žalobci ze dne 6.8.2012 [redacted] následovalo vydání usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 4.9.2012. Opatření soudkyně OS pro Prahu 4, sp.zn. [redacted] kdy ustanovena obhájkyň JUDr. Lucie Hrdá. Následně došlo k zastoupení a předložení plné moci obviněného Ing. Laušmana ze strany JUDr. Janky Čárové a zastoupení a předložení plné moci ze strany žalobce pro JUDr. Taťánu Kozákovou ze dne 12.9.2010. Dne 4.9.2012 došlo odůvodnění stížnosti proti usnesení policejního komisaře. Následně bylo vydáno usnesení [redacted] ze dne 19.10.2012, kterým byla uvedená stížnost zamítnuta. Bylo rozhodováno o tom, že pověření ustanovení obhájkyň Lucie Hrdé nebude zrušeno, neboť zaniká tím, že si obviněný zvolil obhájce na plnou moc. Byla podána stížnost obviněného proti usnesení o přiznání odměny původnímu zástupci, tato byla zamítnuta dne 27.12.2012. Následně rozhodoval Ústavní soud [redacted] kterým byla ústavní stížnost odmítnuta dne 12.6.2013. Žalobce žádá o provedení výslechu svědka ze dne 30.10.2013, vyrozumění o zamítnutí provedení výslechu svědka, Následovalo zadržení obviněného žalobce dne 11.9.2012 s tím, že tento byl zadržen dne 11.9. zadržení bylo oznámeno státnímu žalobci ve 12.50 hodin. Došlo k jeho výslechu jako osoby podezřelého dne 11.9.2012, a dále byl sepsán protokol o výslechu žalobce jako obviněného ze stejného dne. Následuje vyrozumění obhájců žalobce Mgr. Ondřejem Ambrože, JUDr. Taťány Kozákové o výsleších svědků a to ve dnech 26.2., 27.2., 28.2.2013, – vyrozumění o změně termínu výslechu svědka T [redacted] co se týká těch původních svědků, měli být vyslyšáni S [redacted], Z [redacted], F [redacted], T [redacted], W [redacted] a J [redacted] vyrozumění o dalších výsleších svědků a to P [redacted], H [redacted] a M [redacted], H [redacted] měli být vyslechnuti 13. a 14.11.2013, následovaly výslechy H [redacted], F [redacted] ze dne 27.2.2013, svědka Z [redacted] S [redacted] ze dne 26.2.2013, svědka ze dne 28.2.2013 Ing. D [redacted], J [redacted], svědka ze dne 8.3.2013 – J [redacted], Z [redacted] dále úřední záznam – změna termínu úkonu čl. 180 - omluva svědka- R [redacted], W [redacted] ten byl vyslechnut dne 21.3.2013 výslech svědka Ing. P [redacted], T [redacted], Ing. P [redacted], H [redacted] ze dne 13.11.2013, svědka JUDr. M [redacted], H [redacted] ze dne 14.11.2013, úřední záznam o podaném vysvětlení ze strany M [redacted], S [redacted] ze dne 28.8.2012, podání vysvětlení Ing. V [redacted], V [redacted] ze dne 10.12.2013. Následně došlo k vydání opatření, kterým byl přibírán A Consult plus jako znalec dne 15.8.2012,

došlo zajištění prohlídky sídla společnosti znalcem dne 15.1.2013. Dne 18.2.2013 s tím, že je žádáno o zaslání znaleckého posudku, bylo voláno znalci, duben stejně tak, dále znalecký posudek doručený Policii 10.5.2013 včetně vyúčtování a faktury. Následoval výslech J. L. ze dne 5.9.2012. Poté ze strany PCR došlo ke zjišťování pobytu žalobce. Byly prováděny další výslechy dne 5.4.2013 Ing. A. B. dne 11.4.2013 o podaném vysvětlení Ing. M. N. dne 23.4.2013 T. K. dne 22.4.2013 O. V. Následně došlo k nahlédnutí do trestního spisu ze strany Mgr. Jana Kozáka z listopadu 2013. Účastníci byli vyrozuměni o možnosti prostudovat dne 5.12.2013. K němu došlo dne 8.1.2014, kde byl přítomen Mgr. Kozák a žalobce. Byl podán návrh na zastavení řízení ze strany JUDr. Taťany Kozákové. Následoval záznam o prostudování spisu ze strany obhájce Mgr. Ondřeje Ambrože, prostudování trvalo od 10.55 do 11.55. Byl podán návrh na podání obžaloby ze dne 14.1.2014. Poté bylo vydáno usnesení OS pro Prahu 4 čj. [redacted] kterým byl usnesení o zahájení trestního stíhání zrušeno.

Soud provedl výslech svědkyně J. L. dcery žalobce. Z jejího výslechu má soud za prokázané, že věděla o trestním stíhání žalobce, dále konkrétně popsala počátek průběhu trestního stíhání žalobce, nicméně jak samotnému trestnímu stíhání žalobce a k tomu jak se toto projevilo v osobnostní sféře a rodinné sféře žalobce víceméně ani ke konkrétním dotazům soudu ničeho nevyprávěla, pouze uvedla, jak se jí dotklo trestní stíhání a to v rámci studia na [redacted]. Dále potom zmiňovala i druhé trestní stíhání, pobyt žalobce ve vazbě, ale konkrétní zásahy do osobnostní sféry žalobce soud z její výpovědi za prokázané nemá. Dále z výpovědi svědka Ing. Č. má soud za prokázané, že tento byl nadřízeným ve společnosti [redacted] s tím, že žalobce fungoval v této firmě od roku 2011, tato společnost i nadřízení žalobce byli informováni o jeho trestním stíhání, nicméně nedošlo v průběhu tohoto trestního stíhání k žádné změně v pozici žalobce. Dále má soud za prokázané z předložených informací skutečnost, že média informovala o trestním stíhání žalobce a to právě jednak z novinových článků IHNED.CZ, E15.CZ. O2 Active, ČT 24, TNCZ, Finanční noviny, deník.CZ, Soud má z těchto článků a zpráv také za prokázané, že o osobě žalobce konkrétně tato média informovala veřejnost v tom směru, že je proti němu vedeno trestní stíhání z jakých důvodů.

Z listiny ze dne 18.11.2015 má soud za prokázané, že po poradě jednatelem společnosti [redacted] byla zrušena [redacted] žalobci, kdy Ing. P. Č. jako jednatel této společnosti dostal důvěrné neoficiální informace od NBU, že nebude společnosti obnovena prověrka na stupeň důvěrné, pokud jméno I. [redacted] bude zapsáno v obchodním rejstříku jako [redacted]. Následně byl na základě usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích [redacted] vymazán žalobce jako [redacted] uvedené společnosti.

Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.(dále jen zákona) stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Dle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Dle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínky stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu trestního stíhání žalobce. Soud k právnímu posouzení uvádí, že stejně žalobce i žalovaná dospěl k závěru, že v trestním stíhání žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení jeho trestního stíhání, když žalobce nebyl v tomto trestním stíhání pravomocně odsouzen.

Co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy, soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a 30 Cdo 461/2015 s tím, že co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy, je nutné aby žalobce tvrdil konkrétní zásahy do konkrétních osobnostních sfér, k tomuto potom také uvedl i judikaturu týkající se obdobných případů, za kterou jsou přiznávány ze strany soudu obdobné částky, týkající se nemajetkové újmy. Ze strany žalobce tak došlo k doplnění, kde uvedl zásahy do rodinného života, do profesní sféry a finanční sféry žalobce. K tomuto také soud provedl důkazy.

Co se týká konkrétních tvrzení a prokázání skutečností o zásazích způsobené trestním stíháním OS pro Prahu 4 pod sp.zn. [REDAKCE], co se týká zásahu do rodinné sféry, zde žalobce navrhl pouze důkaz výpovědi svědkyně L [REDAKCE], z její výpovědi má soud za prokázaný zásah do takovéto sféry, kdy svědkyně pouze vypovídala zejména ve vztahu k začátku trestního stíhání, uváděla, že jí označovali za dceru kriminálního apod. Co se týká zásahu do profesní roviny žalobce jeho trestním stíháním, z výpovědi svědka Č [REDAKCE] vyplynulo, že se o trestním stíhání žalobce se mluvilo, toto bylo známo jak ve firmě, tak i u partnerů, toto mělo vliv na post žalobce v průběhu samotného trestního stíhání, došlo ke zrušení prokury. Soud tak má za prokázanou medializaci trestního stíhání žalobce. Zásah do zdravotní roviny má soud za prokázaný z lékařské zprávy, která byla založena ze strany žalobce od MUDr. Š [REDAKCE]

ze dne 1.12.2015. Soud přihlédl ke skutečnosti, že trestní stíhání žalobce probíhalo po dobu od 4.9.2012 do 2.6.2014, po dobu necelých dvou let.

Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka I Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by o notoriету, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního

soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.

Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčená ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syťý hladovému nevěří* nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost.

Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy

přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

Soud se tak zabýval i požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání. Jak bylo shora uvedeno soud má za prokázané, že trestní stíhání žalobce bylo medializováno. Soud tak dospěl k závěru, že je na místě přiznání zadostiučinění v penězích z titulu nezákonného rozhodnutí, neboť dle názoru soudu došlo k masivnímu zásahu do osobnostních práv jedince, které nelze reparovat samotným konstatováním porušení práva a omluvou. Soud má za to, že je na místě odškodnění v penězích a to zejména v situaci, kdy žalobce byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání, trestní stíhání bylo medializováno, byl v trestním stíhání také jednau odsouzen. Toto vše nemohlo vést k ničemu jinému, než k zásahu do všech osobnostních složek žalobcovy osobnosti, tak jak tyto žalobce tvrdí.

Ohledně výše přiměřenosti zadostiučinění soud odkazuje stejně jako žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu Čr sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, které je obdobné situaci žalobce. V uvedeném řízení žalobce požadoval odškodnění za cca 2 roky tvrající trestní stíhání které bylo medializováno a byla mu přiznána částka 150.000 Kč, (i ta byla shledána jako nízká). Soud tak dospěl k závěru, že částka která je schopná reparovat vzniklou nemajetkovou újmu je částka 170.000 Kč.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 2 osř a poměrně rozdělil náhradu nákladů ohledně hmotné škody. Žalobce byl úspěšný s důvodně podanou žalobou celkem v částce ████████ Kč, což představuje ████████ úspěšnost vůči žalované. Soud přiznal 4 x 5540 Kč za jeden úkon právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, 2 x účast na jednání, další jednání soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, když nebyly splněny výzvy soudu k druhému jednání), celkem 26813 Kč, kdy uvedená procentuální úspěšnost je představována částkou 19.305 Kč, dále soud přiznal odměnu za část týkající se odškodnění nemajetkové újmy, dle ust. § 9 odst. 4 písm a / vyhl. 177/96 Sb. , á 3100 Kč a to i za další úkony, podání odvolání, účast na jednání odvolacího soudu a účast na jednání 21.9.2017, a dále 7 x 300 Kč za režijní paušály dle vyhl. 177/96 Sb. celkem za nemajetkovou újmu částku 28798 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

V Praze dne 21. září 2017

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková